Dosarul nr. 3-1906/2025
2-25107496-12-3-29072025

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

13 noiembrie 2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
Instanța compusă din:
Președintele ședinței, judecătorul Ina Pruteanu
Grefierul Ilie Crîjanovschi

examinând în ședință de judecată publică acțiunea de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată depusă de ***** împotriva Inspectoratului General al Poliției privind anularea ordinului nr. 113ef din 21 martie 2025 și a ordinului nr. 324ef din 14 iulie 2025; obligarea Inspectoratului General al Poliției să emită actul administrativ de reîncadrare a reclamantului în funcția anterior deținută, să-i calculeze și achite drepturile salariale pentru perioada suspendării din funcție, să recunoască perioada suspendării din funcție ca vechime în muncă; încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul reclamantului a cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantului:

La 29 iulie 2025, reclamantul *****, prin intermediul avocatei Iuliana Pascal, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției privind anularea ordinului nr. 113ef din 21 martie 2025 cu privire la suspendarea raportului de serviciu al reclamantului cu restabilirea acestuia.

La 23 octombrie 2025, a fost înregistrată cererea de concretizare nr. 05/23254, solicitându-se anularea ordinului nr. 113ef din 21 martie 2025 și a ordinului nr. 324ef din 14 iulie 2025; obligarea Inspectoratului General al Poliției să emită actul administrativ de reîncadrare a reclamantului în funcția anterior deținută, să-i calculeze și achite drepturile salariale pentru perioada suspendării din funcție, să recunoască perioada suspendării din funcție ca vechime în muncă; încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul reclamantului a cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii reclamantul a indicat că, la 21 martie 2025, a fost emis Ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 113ef cu privire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului Cebotari Vasile.

La 20 mai 2025, ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 113 ef din 21 martie 2025 cu privire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului Cebotari Vasile a fost contestat cu cerere prealabilă în temeiul art. 162 din Codul administrativ. Prin răspunsurile Inspectoratului General al Poliției și al Ministerului Afacerilor Interne cererea prealabilă invocată a fost respinsă ca neîntemeiată.

Reclamantul a menționat că, la 29 iulie 2025, a contestat în instanța de judecată conform competenței ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 113 ef din 21 martie 2025 cu privire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului Cebotari Vasile.

La 26 septembrie 2025, făcând cunoștință cu dosarul administrativ prezentat instanței de judecată de către reprezentantul Inspectoratului General al Poliției, a constatat că la 14 iulie 2025 a fost emis Ordinul nr. 324 ef cu privire la modificarea Ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 113ef din 21 martie 2025, act administrativ în care la fel au fost admise omisiuni și care nu i-a fost adus la cunoștință reclamantului.

Reclamantul a relevat că suspendarea nu a fost una echitabilă, încălcându-i-se garanțiile procedurale prevăzute de lege, printre care: 1) lipsa motivării suficiente a acțiunilor și/sau inacțiunilor reclamantului pentru care a fost suspendat; 2) imposibilitatea stabilirii repetate în timp a temeiului de suspendare a raportului de muncă; 3) deciziile au fost luate în cazul său fără o apreciere corespunzătoare a probelor, iar argumentele invocate în apărarea sa nu au fost adecvat analizate.

Astfel, se atestă că ordinul de suspendare nu este motivat, în special, angajatorul a omis să individualizeze decizia de suspendare adoptată repetat în raport cu reclamantul.

Totodată, a comunicat că la baza actelor administrative, ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 113 ef din 21 martie 2025 și ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 324 ef din 14 iunie 2025 se regăsesc motivele de fapt de ordin general precum că Cebotari Vasile ar deține statut de inculpat într-o cauză penală aflată pe rol în instanța de judecată, și anume la Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, circumstanțe ce ar împiedica exercitarea atribuțiilor de serviciu în calitate de funcționar public cu statut special.

A reținut că prevederile art. 35 alin. (1) lit. a) și lit. b) din Legea privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, redau expres cazurile când poate fi operată suspendarea, și anume: pe perioada reținerii, arestului preventiv sau arestului la domiciliu al funcționarului; în caz de dispariție a funcționarului până la declararea dispariției fără urmă sau până la declararea decesului acestuia, în modul stabilit de lege.

Astfel, a invocat că în acțiunile angajatorului sunt sesizate duble standarde, or, prin Ordinul Inspectoratului General al Poliției cu nr. 58 ef din 19 august 2024, în temeiul art. 35 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, din motivul că în privința reclamantului era aplicată măsura preventivă sub formă de arest pe perioada de 30 de zile, s-a dispus suspendarea atribuțiilor de serviciu a reclamantului în această perioadă.

Ulterior, prin Ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 73 ef din 08 octombrie 2024 cu privire la procedurile de personal, în temeiul art. 37 alin. (1) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, a fost sistată suspendarea reclamantului urmare a încetării măsurii preventive, fiind reîncadrat în funcția publică cu statut special din cadrul Direcției de Poliție a mun. Chișinău a Inspectoratului General al Poliției al MAI.

În context, a invocat că, la baza actelor administrative menționate stau motive de drept și de fapt ce se contrazic, fiind neargumentate faptic și juridic, ceea ce în esență reflectă aspecte de ordin general, or actele de ordin intern ce prevăd și expun expres atribuțiile de serviciu ale lui Cebotari Vasile, precum contractul individual de muncă și fișa postului, nu reflectă pretinsele circumstanțe care ar interzice ocuparea funcției în cazul în care ar deține calitate procesuală penală, or faptul expedierii cauzei penale în instanța de judecată nu atestă și vinovăția persoanei până la pronunțarea unei hotărâri cu caracter definitiv de instanța de judecată.

De asemenea, a reținut că, analizând ordinul contestat în raport cu circumstanțele de fapt ale cauzei și normele legale, se constată, că ordinul de suspendare din funcție a reclamantului nu a fost motivat, în special, angajatorul nu a argumentat și specificat incompatibilitatea activității de serviciu, a muncii prestate cu fapta infracțională incriminată reclamantului într-o cauză penală remisă de procuror în instanța de judecată, circumstanțe ce urmau a fi raportate la art. 35 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 288/2016.

Astfel, a subliniat că motivarea ordinului de suspendare nu se rezumă la enumerarea formală a unor circumstanțe de fapt și indicarea unor norme de drept, angajatorul având obligația de a raporta circumstanțele de fapt, la normele de drept invocate, obligații care nu au fost respectate de către Inspectoratul General al Poliției.

Așadar, nu este descris în ce mod desfășurarea acțiunilor de serviciu ar compromite sau denigra activitatea atribuită conform legii, imaginea și prestigiul instituției, în ce măsură acțiunile imputate reclamantului urmează a fi încadrate în dispozițiile legale enumerate, iar descrierea faptelor și enumerarea normelor de

drept formală, nu pot fi apreciate ca o motivare corespunzătoare a actului administrativ, care să corespundă principiului transparenței și comprehensibilității.

A afirmat că aplicarea suspendării activității reclamantului contravine testului de proporționalitate, or măsura luată trebuie să fie adecvată, să poată în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului, necesară - indispensabilă pentru îndeplinirea scopului, și proporțională - să asigure justul echilibru între interesele concrete pentru a fi corespunzătoare scopului urmărit.

Reclamantul consideră că angajatorul, contrar prevederilor art. 118 alin. (2) din Codul administrativ, nu și-a exercitat în modul cuvenit dreptul discreționar, conform scopului urmărit, la aplicarea sancțiunii aplicate.

În context, s-a precizat că în acțiunile angajatorului sunt constatate tratări duble, or, prin Ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 58 ef din 19 august 2024, în temeiul art. 35 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, din motivul că în privința reclamantului era aplicată măsura preventivă sub formă de arest pe perioada de 30 de zile, au fost suspendate atribuțiile de serviciu în această perioadă, iar ulterior reluate atribuțiile de serviciu prin Ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 73 ef din 08 octombrie 2024 „Cu privire la procedurile de personal” în temeiul art. 37 alin. (1) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, urmare a încetării măsurii preventive.

S-a specificat că autoritatea publică, de fapt, nu este complet liberă în utilizarea dreptului discreționar, iar acțiunea administrativă trebuie să se bazeze pe o decizie discreționară cuvenită, concluzie ce se desprinde în special, din prevederile art. 137 alin. (1) din Codul administrativ, potrivit căruia autoritățile publice „trebuie” să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul.

Suplimentar, a afirmat că reclamantul nu a luat cunoștință de Ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 113 ef din 21 martie 2025, or despre acest înscris a aflat la data 26 septembrie 2025, în cadrul instanței de judecată, motiv pentru care a depus în adresa Inspectoratului General al Poliției o cerere prealabilă.

La 08 octombrie 2025, reclamantul a recepționat răspunsul la cererea prealabilă înregistrat cu nr. 34/14-C-4975/25, prin care Inspectoratul General al Poliției a respins ca neîntemeiată cererea prealabilă depusă împotriva Ordinului nr. 113 ef din 21 martie 2025.

Astfel, a reținut că suspendarea neîntemeiată a reclamantului din funcție intră în contradicție și cu prevederile art. 6 alin. (1)-(4) din Codul muncii, or libertatea muncii este garantată prin Constituția Republicii Moldova, care prevede că orice persoană este liberă în alegerea locului de muncă, a profesiei, meseriei sau activității sale. Nimeni, pe toată durata vieții sale, nu poate fi obligat să muncească

sau să nu muncească într-un anumit loc de muncă sau într-o anumită profesie, oricare ar fi acestea. Orice act juridic încheiat cu nerespectarea dispozițiilor alin. (1), (2) și (3) este nul.

Reclamantul a mai invocat că presupusele acțiuni/inacțiuni aduse reclamantului poartă un caracter general, iar angajatorul în cadrul procedurii administrative și urmare a emiterii actelor administrative cu caracter individual a citat normele regulamentelor interne și normele legale, indicând că ele au fost ignorate de reclamant, fără a indica clar încălcările ce puteau fi comise de Cebotari Vasile în cadrul desfășurării atribuțiilor de serviciu, prin ce probe concludente și pertinente se confirmă potențialele încălcări și ce urmări puteau să survină.

Prin urmare, consideră că suspendarea activității reclamantului nu a fost una echitabilă, încălcându-i-se garanțiile procedurale prevăzute de lege, printre care: lipsa motivării suficiente a acțiunilor și/sau inacțiunilor reclamantului pentru care a fost suspendat; decizia a fost luată fără o apreciere corespunzătoare a probelor, iar argumentele invocate în apărarea sa nu au fost adecvat analizate. Or, atât legislația națională, cât și cea comunitară, oferă un grad de protecție juridică sporit pentru soluționarea litigiilor de muncă.

Suplimentar, reclamantul a invocat că, potrivit art. 330 din Codul muncii, angajatorul este obligat să compenseze persoanei salariul pe care aceasta nu l-a primit, în toate cazurile privării ilegale de posibilitatea de a munci. Această obligație survine, în particular, în caz de: a) refuz neîntemeiat de angajare; b) eliberare ilegală din serviciu sau transfer ilegal la o altă muncă; c) staționare a unității din vina angajatorului, cu excepția perioadei șomajului tehnic (art. 80); e) reținere a plății salariului; f) reținere a tuturor plăților sau a unora din ele în caz de eliberare din serviciu; g) răspândire, prin orice mijloace (de informare în masă, referințe scrise etc.), a informațiilor calomnioase despre salariat; h) neîndeplinire în termen a hotărârii organului competent de jurisdicție a muncii care a soluționat un litigiu (conflict) având ca obiect privarea de posibilitatea de a munci.

În caz de reținere, din vina angajatorului, a salariului (art. 142), a indemnizației de concediu (art. 117), a plăților în caz de eliberare (art. 143) sau a altor plăți (art. 123, 124, 127, 139, 186, 225 alin. (8), etc.) cuvenite salariatului, acestuia i se plătesc suplimentar, pentru fiecare zi de întârziere, 0,3 la sută din suma neplătită în termen.

A reținut că compensația de întârziere în mărime de 0,3 % se va calcula pentru fiecare sumă neachitată, începând cu termenul de la care suma dată a devenit certă, exigibilă și scadentă. Acest tip de dobândă se aplică independent de încasarea salariului pentru perioada lipsei forțate de la serviciu și indiferent de existența dificultăților la angajare. Potrivit art. 330 alin. (2) din Codul muncii, salariatului i se plătește suplimentar pentru fiecare zi de întârziere 0,3 % din suma neplătită în termen doar în cazul existenței vinei angajatorului ca o condiție

obligatorie prevăzută de lege pentru angajarea răspunderii patrimoniale indicate. Angajatorul care nu și-a executat obligațiile prevăzute de lege și de contractul individual de muncă este prezumat în culpă, fiind apărat (eliberat) de răspundere numai dacă dovedește că a fost împiedicat să execute prevederile contractului printr-o cauză care nu-i poate fi imputată. Circumstanțele respective se vor constata în fiecare caz aparte, reieșind din probele prezentate.

Reclamantul și-a întemeiat cererea de chemare în judecată în baza prevederilor art. 206 alin. (1) lit. a), lit. b) în coroborare cu art. 224 alin. (1) lit. a) și lit. b) din Codul administrativ, art. 56, 59 și 60 din Codul de procedură civilă.

Obiecțiile pârâtului:

La 28 august 2025, Inspectoratul General al Poliției a depus referință asupra cererii de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acțiunii înaintată de ***** ca fiind neîntemeiată (f.d. 32-37).

La 30 octombrie 2025, Inspectoratul General al Poliției a depus referință suplimentară la cererea de concretizare a pretențiilor înaintată de ***** la 23 octombrie 2025.

În susținerea poziției sale, autoritatea publică pârâtă a specificat că, temei pentru emiterea Ordinul nr.113 ef din 21 martie 2025 privind suspendarea raportului de serviciu în temeiul art. 76 lit. g) din Codul muncii al comisarului Cebotari Vasile, ofițer superior de investigații al Secției investigații infracțiuni economice a Direcției de poliție mun. Chișinău, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, a servit raportul ofițerului principal la Secției reprezentare a Direcției juridice a Inspectoratului General al Poliției, Vladimir Poleacov, privind existența unor circumstanțe ce împiedică exercitarea atribuțiilor de serviciu în calitate de funcționar public cu statut special de comisarul Cebotari Vasile, care în prezent deține statutul procesual de inculpat în cauza penală nr. *****, aflată la examinare la Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani.

Fiind examinate circumstanțele cazului, s-a stabilit că comisarul Cebotari Vasile, ofițer superior de investigații al Secției investigații infracțiuni economice a Direcției de poliție a mun. Chișinău a Inspectoratului General al Poliției are statut de inculpat în cauza penală nr.*****, pornită conform elementelor constitutive ale infracțiunii prevăzută de art. 324 alin. (4) lit. a) din Codul penal (corupere pasiva).

Potrivit răspunsului Direcției de poliție a mun. Chișinău nr. 3983 din 18 martie 2025, precum și explicaților comisarului Cebotari Vasile, depuse în cadrul procedurii administrative, ultimul nu a informat neîntârziat subdiviziunea de resurse umane a entității în care activează și autoritatea specializată a Ministerului Afacerilor Interne despre dobândirea calității procesuale de bănuit, învinuit sau inculpat, precum și despre măsurile procesuale penale dispuse or hotărârile penale pronunțate în privința sa, obligație atribuită funcționarului public cu statut special

în temeiul art. 50 lit. r) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

A menționat că Inspectoratul General al Poliției a emis în mod legal și motivat Ordinul nr.113 ef din 21 martie 2025 și, ulterior, Ordinul nr. 324 ef din 14 iulie 2025 „cu privire la modificarea Ordinului IGP nr. 113 ef din 21 martie 2025", având ca scop respectarea dispozițiilor legale aplicabile funcționarilor publici cu statut special, în contextul unui dosar penal aflat pe rol, care vizează reclamantul.

Emiterea acestor ordine a urmărit scopul legitim de a proteja interesele publice, integritatea instituției și imaginea acesteia, în condițiile disponibilității datelor potrivit cărora reclamantul este parte a unui proces penal, fapt ce justifică suspendarea temporară a atribuțiilor de serviciu până la clarificarea circumstanțelor.

De asemenea, autoritatea publică a reținut că, Ordinul nr. 113 ef din 21 martie 2025 a fost aplicat ca măsură preventivă, în conformitate cu prevederile legii speciale care reglementează funcționarii cu statut special, motiv pentru care măsura a fost proporțională, adecvată scopului urmărit și revocabilă la încetarea motivelor ce au determinat emiterea sa.

Cu referire la motivarea actului administrativ emis de Inspectoratul General al Poliției, s-a precizat că, reieșind din faptul că suspendarea raporturilor de muncă a avut loc în condiții ce nu țineau de voința angajatorului, fiind întrunite condițiile impuse expres de prevederile art. 76 lit. g) din Codul muncii, și anume: 1) trimiterea dosarului penal în instanța de judecată și 2) comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, Inspectoratul General al Poliției nu era obligat să motiveze decizia sa, or, în corespundere cu art. 118 alin. (4) lit. b) din Codul administrativ, motivarea nu este obligatorie în cazul în care acest lucru este prevăzut de lege.

Totodată, s-a menționat că actele administrative emise au cuprins motive de drept (temeiuri legale) și motive de fapt, astfel încât cerința motivării a fost respectată.

Regimul funcționarului public cu statut special este reglementat de Legea nr. 288/2016, care prevede, printre altele, că funcționarul public cu statut special poate fi suspendat din exercitarea atribuțiilor sale temporar, în condițiile legii art. 35 alin. (1) lit. a) în cazul existenței unei calități procesuale penale, când poate fi aplicată măsura suspendării.

Potrivit art. 137 alin. (1) din Codul administrativ, în exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul; (2) Dacă autoritatea publică poate decide discreționar și doar una din mai multe consecințe juridice este legală, atunci dreptul discreționar al autorității publice se reduce la alegerea consecinței juridice/soluției legale. (3) Stările de fapt

identice în esență se tratează identic. O tratare neidentică a două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv. (4) Dacă într-un caz autoritatea publică și-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să își exercite dreptul discreționar în același mod. Această regulă nu se aplică dacă autoritatea publică intenționează să își schimbe în viitor practica de exercitare a dreptului discreționar în cazuri similare.

Astfel, principiul legalității și al proporționalității, prevăzut de Codul administrativ (art. 137 alin. (1)-(4) obligă autoritățile publice să acționeze cu bună-credință, în limitele competențelor, și să asigure un echilibru între scopul urmărit și mijloacele utilizate.

Autoritatea publică a mai specificat că dreptul la muncă și protecția acestuia sunt garantate de art. 43 din Constituția RM, însă acesta nu exclude posibilitatea ca un funcționar public să fie temporar suspendat printr-un act administrativ legal, în condițiile legii și cu respectarea garanțiilor procedurale.

Inspectoratul General al Poliției consideră că dacă ordinul de suspendare este emis legal, pârâtul își exercită dreptul discreționar în limitele legii, astfel că ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 113 ef din 21 martie 2025 cu privire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului Cebotari Vasile și ordinul Inspectoratului General al Poliției nr. 324 ef din 14 iulie 2025 cu privire la modificarea Ordinului Șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 113 ef din 21 martie 2025, este justificabil din punct de vedere juridic.

Cu referire la argumentul reclamantului precum că ordinul suspendării nu ar fi motivat suficient și nu ar fi indicat legătura concretă între calitatea sa procesuală penală și imposibilitatea exercitării funcției, Inspectoratul General al Poliției a indicat că în baza informațiilor existente la momentul emiterii ordinului s-a apreciat că situația reclamantului, ca persoană cu calitate procesuală penală, ridică un risc reputațional și de exercitare corectă a atribuțiilor, iar actul conține temeiurile legale și motive de fapt, respectând art. 118 din Codul administrativ.

Referitor la declarația reclamantului privind dreptul la muncă și libertatea de a munci, autoritatea publică a menționat că dacă dreptul la muncă este garantat, acesta nu este absolut și poate fi supus restricțiilor legale temporare, în scopul protejării interesului public, dacă autoritatea are temei legal, motive justificate și respectă garanțiile. Măsura de suspendare nu reprezintă o interdicție definitivă, ci o măsură temporară, revocabilă în funcție de evoluția situației.

Cu referire la invocarea de către reclamant a prezumției de nevinovăție, Inspectoratul General al Poliției a specificat că prezumția de nevinovăție (art. 21 Constituție) operează în procesul penal, însă nu împiedică autoritatea publică să ia măsuri administrative de protecție a instituției, în limitele legii, când apar elemente ce justifică o măsură temporară.

Totodată, cu referire la faptul că reclamantul invocă că s-ar fi aplicat un tratament diferențiat în comparație cu alte situații, Inspectoratul General al Poliției a afirmat că fiecare caz este individualizat și că autoritatea a exercitat dreptul discreționar în limitele legii, pe baza criteriilor de evaluare a riscului reputațional și de integritate instituțională, astfel că nu există o încălcare a art. 137 din Codul administrativ.

Suplimentar, s-a reținut că atât timp cât suspendarea a fost legală, pârâtul nu poate fi obligat la plata salariului sau recunoașterea vechimii pentru perioada suspendării, această solicitare fiind neîntemeiată. Iar potrivit art. 60 alin. (3) din Codul administrativ, în cazul depunerii cererii privind acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul cauzat prin emiterea unui act administrativ individual sau normativ ilegal, termenul general începe să curgă din data în care hotărârea instanței de judecată prin care s-a anulat actul administrativ ilegal a rămas definitivă.

Astfel, s-a precizat că Inspectoratul General al Poliției a desfășurat corect procedura administrativă, a acumulat probe suficiente și concludente care au stat la baza emiterii Ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr.113 ef din 21 martie 2025 privind suspendarea raportului de serviciu al comisarului Cebotari Vasile și a Ordinului Inspectoratului General al Poliției nr. 324 ef din 14 iulie 2025, cu privire la modificarea Ordinului Șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 113 ef din 21 martie 2025, motiv pentru care actul administrativ a fost emis legal, cu respectarea competenței și a procedurii stabilite.

În ședința de judecată, reclamantul *****, reprezentat de avocatul Dorin Sîrbu, a susținut în fapt și drept cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea integrală a acțiunii în contencios administrativ.

Reprezentata Inspectoratului General al Poliției, Mariana Saachian, în ședința de judecată nu au recunoscut acțiunea și a solicitat respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată, în baza circumstanțelor de fapt și drept indicate în referință.

Admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ:

În fapt și în drept, obiectul acțiunii îl constituie cererea de chemare în judecată înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General al Poliției privind anularea ordinului nr. 113ef din 21 martie 2025 și a ordinului nr. 324ef din 14 iulie 2025; obligarea Inspectoratului General al Poliției să emită actul administrativ de reîncadrare a reclamantului în funcția anterior deținută, să-i calculeze și achite drepturile salariale pentru perioada suspendării din funcție, să recunoască perioada suspendării din funcție ca vechime în muncă; încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul reclamantului a cheltuielilor de judecată.

Conform art. 22 alin. (1) din Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Instanța de judecată reține că, în temeiul art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

În conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, o acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acțiune în contestare); b) obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare); c) impunerea la acțiune, la tolerare a acțiunii sau la inacțiune (acțiune în realizare); d) constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic ori nulității unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acțiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acțiune de control normativ).

Acțiunea în constatare prezumă existența unui interes îndreptățit pentru constatarea solicitată. Acțiunea în constatare nu poate fi înaintată dacă reclamantul își poate sau și-ar putea revendica drepturile printr-o altă acțiune prevăzută la alin. (1), cu excepția situației când se urmărește constatarea nulității unui act administrativ individual sau normativ.

Potrivit art. 207 alin. (1) din Codul administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, prevede că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208 din Codul administrativ – procedura prealabilă;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Conform art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

Potrivit art. 162 alin. (1)-(2) din Codul administrativ, procedura prealabilă urmărește scopul de a verifica legalitatea actelor administrative individuale. Dacă autoritatea publică nu soluționează petiția în termenele prevăzute de prezentul cod, persoana afectată este în drept să depună cerere prealabilă.

Alineatul (3) lit. a) al aceluiași articol, prevede că, cererea prealabilă poate fi îndreptată spre anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual ilegal sau nul.

Prin urmare, respectând prevederile art. 208 alin. (1) din Codul administrativ, la 20 mai 2025, reclamantul a înaintat cererea prealabilă, manifestând dezacord față de Ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 113 ef din 21 martie 2025 (f.d. 18-22).

Prin răspunsul Inspectoratului General al Poliției din 27 mai 2025, i-a fost comunicat reclamantului că cererea prealabilă se respinge ca neîntemeiată, întrucât actul administrativ contestat este unul legal și corespunzător rigorilor prevăzute de actele normative. Totodată, în temeiul art. 167 alin. (2) din Codul administrativ, dosarul administrativ se transmite către autoritatea ierarhic superioară Ministerul Afacerilor Interne pentru decizie definitivă (f.d. 23).

Prin răspunsul nr. 42/2236 din 26 iunie 2025, Ministerul Afacerilor Interne i-a comunicat reclamantului ***** că, fiind autoritatea publică ierarhic superioară și conducându-se de prevederile art. 168 din Codul administrativ, analizând circumstanțele de fapt și de drept, concluzionează că decizia Inspectoratului General al Poliției este legală și întemeiată, or luând în considerare toate faptele relevante, aceasta și-a exercitat dreptul discreționar în limitele și scopul acordat prin lege (f.d. 24-25).

La 29 septembrie 2025, ***** a înregistrat la Inspectoratul General al Poliției cererea prealabilă nr. C-4975/25, solicitând anularea Ordinului șefului IGP nr. 324 ef din 14 iulie 2025 cu privire la modificarea Ordinului șefului IGP nr. 113 ef din 21 martie 2025; emiterea unui act administrativ prin care ***** să fie repus

în funcție cu achitarea drepturilor salariale pe perioada suspendării raportului de muncă (f.d. 53-55).

Prin răspunsul nr. 34/14-C-4975/25 din 08 octombrie 2025, Inspectoratul General al Poliției a comunicat reclamantului că, prin Ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 324ef din 14 iulie 2025, a fost rectificată eroarea admisă în cuprinsul Ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 113ef din 21 martie 2025 cu privire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului Cebotari Vasile, și a nume textul „art. 324 alin. (2)” s-a substituit cu textul „art. 324 alin. (4)”. Rectificarea efectuată nu a modificat efectele juridice ale actului administrativ sus-menționat, ca urmare, cererea se respinge ca fiind neîntemeiată. (f.d. 56).

Respectiv, instanța constată că ***** a respectat procedura prealabilă conform art. 208 alin. (1) din Codul administrativ.

Conform art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană, care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice, poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

În temeiul art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia; b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art. 165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Astfel, analizând materialele cauzei în coroborare cu materialele dosarului administrativ, precum și argumentele participanților la proces, având în vedere faptul că în prezenta cauză părțile nu au invocat și nu au dovedit prin probe pertinente că ar exista o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că ar exista o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare sau că, la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept, nu sunt temeiuri de a considera că acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209 din Codul administrativ, a fost

respectată procedura de adresare în instanța de judecată, acțiunea a fost semnată și depusă de avocata Iuliana Pascal, care dispune de o astfel de împuternicire în baza mandatului seria MA nr. 2328041 anexat la materialele cauzei, iar reclamantul poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17 din Codul administrativ, instanța de judecată ajunge la concluzia că, acțiunea în contencios administrativ înaintată împotriva Inspectoratului General al Poliției, anularea ordinului nr. 113ef din 21 martie 2025 și a ordinului nr. 324ef din 14 iulie 2025, întrunește condițiile pentru admisibilitate a unei acțiuni în contenciosul administrativ și, respectiv, este pasibilă de examinare în fond.

Aprecierea instanței:

Audiind explicațiile participanților la proces, examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, instanța de judecată ajunge la concluzia că este legal și întemeiat să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ, din următoarele considerente.

Potrivit art. 53 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Instanța mai notează că, în corespundere cu art. 1 alin. (1) din Codul administrativ, legislația administrativă reprezintă cadrul juridic principal prin care se asigură reglementarea raporturilor administrative la înfăptuirea activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia. (2) Legislația administrativă se întemeiază pe normele constituționale dezvoltate în prezentul cod, în alte legi și în alte acte normative subordonate legii, care reglementează raporturile administrative și care trebuie să fie în concordanță cu Constituția Republicii Moldova. (3) Actele normative subordonate legii se aplică la reglementarea raporturilor administrative doar în cazurile în care sunt emise în temeiul legii și nu contravin ei.

Instanța ține să menționeze că, în conformitate cu art. 2 alin. (2) din Codul administrativ, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

În acord cu reglementările legale statuate la art. 3 din Codul administrativ, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice şi juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

În corespundere cu art. 6 din Codul administrativ, procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi încheierea unui contract administrativ sau examinarea condiţiilor, pregătirea şi întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părţi ale procedurii administrative.

În conformitate cu art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 din Codul administrativ prevede că, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia. Un act administrativ de acordare periodică a prestaţiilor materiale sau băneşti este un act administrativ individual prin care o astfel de prestaţie se acordă pentru un număr determinat sau nedeterminat de perioade succesive.

În conformitate cu art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În concordanță cu art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În accepțiunea art. 21 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

În temeiul art. 22 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi

volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităţilor publice sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

Conform art. 31 din Codul administrativ, actele administrative individuale și operațiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.

Conform art. 32 din Codul administrativ, procedura administrativă se structurează astfel încât participanții să poată înțelege fiecare etapă a procedurii. Dacă este necesară contribuția unui participant, acestuia i se comunică neîntârziat, într-un limbaj clar și ușor de înțeles, acțiunile care trebuie întreprinse. În condițiile legii, autoritățile publice trebuie să asigure participarea neîngrădită la procedura administrativă a persoanelor interesate.

Conform art. 38 din Codul administrativ, înaintea fiecărei decizii judecătorești pe fond, participanților la proces li se oferă posibilitatea de a-și expune punctul de vedere. Audierea poate fi făcută verbal sau în scris. Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanță de judecată independentă, imparțială și instituită prin lege.

În acest scop, instanța de judecată este obligată să dispună toate măsurile permise de lege și să asigure desfășurarea cu celeritate a procesului.

În corespundere cu art. 39 din Codul administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Prin prisma art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Din actele cauzei și ale dosarului administrativ, instanța de judecată constată următoarea stare de fapt.

La 24 februarie 2025, cu nr. 34/2-1327int, a fost înregistrat Raportul de autosesizare a ofițerului principal din cadrul Direcției juridice a Inspectoratului General al Poliției, prin care s-a solicitat verificarea legalității aflării în funcții publice a unor angajați ai Poliției, care dețin calitatea de inculpat pe diverse cauze penale pornite în baza unor infracțiuni incompatibile cu munca prestată în cadrul Poliției (f.d. 3-4 dosar administrativ).

Fiind examinate circumstanțele cazului s-a stabilit ca comisarul Cebotari Vasile, ofițer superior de investigații al Secției investigații infracțiuni economice a Direcției de poliție a mun. Chișinău a Inspectoratului General al Poliției are statut

de inculpat în cauza penală nr.*****, pornită conform elementelor constitutive ale infracțiunii, prevăzută de art. 324 alin. (4) lit. a) din Codul penal (corupere pasivă).

La 28 februarie 2025, prin scrisoarea cu nr. 34/14-867, s-a solicitat judecătoarei Verginia Baltag, din cadrul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani furnizarea informației privind statul procesual al angajatului Poliției *****, cu anexarea confirmării faptului aflării pe rol a cauzei penale, după caz, expedierea copiilor sentințelor adoptate în privința ultimului, întru desfășurarea ulterioarelor proceduri de personal (f.d. 13 dosar administrativ).

Prin răspunsul din 10 martie 2025, în legătură cu solicitarea nr. 34/14-867 din 28 februarie 2025, s-a comunicat că, *„pe rolul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, se află spre examinare cauza penală în cazul lui Cebotari Vasile învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) lit. a) din Codul penal. Cauza a fost transmisă instanței, conform competenței, prin rechizitoriu la 26 noiembrie 2024”* (f.d. 14 -15 dosar administrativ).

Prin scrisoarea nr. 34/14-1846int din 13 martie 2025, s-a solicitat comisarului-șef Marin Garaz, șef al DP al mun. Chișinău, să fie informați dacă mai mulți angajați ai Poliției, printre care și *****, au informat despre statutul procesual deținut pe cauzele penale, cu prezentarea confirmării în acest sens. Totodată, s-a solicitat să fie comunicată informația dacă angajații respectivi se află în concedii ordinare sau medicale (f.d. 16-17 dosar administrativ).

Prin răspunsul nr. 34/20-3983 din 18 martie 2025, comisarul-șef Marin Garaz, șef al DP al mun. Chișinău, la solicitarea nr. 34/14-1846int din 13 martie 2025, a comunicat că, prin ordinul Șefului Direcției de poliție a municipiului Chișinău nr. 58 ef din 19 august 2024, comisarul Cebotari Vasile a fost suspendat din funcția deținută începând cu 12 august 2024, fiind reținut în temeiul cauzei penale intentate în baza art. 326 din Codul penal al Republicii Moldova. Ulterior, prin ordinul Șefului Direcției de poliție a municipiului Chișinău nr. 73 ef din 08 octombrie 2024, comisarul ***** a fost reîncadrat în funcția publică cu statut special la 08 octombrie 2024 (f.d. 18-19 dosar administrativ).

Totodată, instanța de judecată atestă faptul că, în cadrul anchetei de serviciu, reclamantul ***** a fost audiat, explicațiile acestuia fiind consemnate (f.d. 21 dosar administrativ).

La 21 martie 2025, Inspectoratul General al Poliției a emis Ordinul nr. 113ef cu privire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului ***** (f.d. 22-24 dosar administrativ).

La 20 mai 2025, reclamantul a înaintat cererea prealabilă, manifestând dezacord față de Ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 113 ef din 21 martie 2025 (f.d. 28-30).

Prin răspunsul Inspectoratului General al Poliției din 27 mai 2025, i-a fost comunicat reclamantului că cererea prealabilă se respinge ca neîntemeiată, întrucât

actul administrativ contestat este unul legal și corespunzător rigorilor prevăzute de actele normative. Totodată, în temeiul art. 167 alin. (2) din Codul administrativ, dosarul administrativ se transmite către autoritatea ierarhic superioară Ministerul Afacerilor Interne pentru decizie definitivă (f.d. 23).

Prin răspunsul nr. 42/2236 din 26 iunie 2025, Ministerul Afacerilor Interne i-a comunicat reclamantului ***** că, fiind autoritatea publică ierarhic superioară și conducându-se de prevederile art. 168 din Codul administrativ, analizând circumstanțele de fapt și de drept, concluzionează că decizia Inspectoratului General al Poliției este legală și întemeiată, or luând în considerare toate faptele relevante, aceasta și-a exercitat dreptul discreționar în limitele și scopul acordat prin lege (f.d. 24-25).

La 14 iulie 2025, Inspectoratul General al Poliției a emis Ordinul nr. 324 ef cu privire la modificarea Ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 113 ef din 21 martie 2025.

Astfel, prin Ordinul nr. 324 ef din 14 iulie 2025 s-a ordonat: în tot cuprinsul Ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 113 ef din 21 martie 2025 cu privire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului *****, textul „art. 324 alin. (2)” se substituie cu textul „art. 324 alin. (4)” (f.d. 35-36 dosar administrativ).

La 29 septembrie 2025, ***** a înregistrat la Inspectoratul General al Poliției cererea prealabilă nr. C-4975/25, solicitând anularea Ordinului șefului IGP nr. 324 ef din 14 iulie 2025 cu privire la modificarea Ordinului șefului IGP nr. 113 ef din 21 martie 2025; emiterea unui act administrativ prin care ***** să fie repus în funcție, cu achitarea drepturilor salariale pe perioada suspendării raportului de muncă (f.d. 53-55).

Prin răspunsul nr. 34/14-C-4975/25 din 08 octombrie 2025, Inspectoratul General al Poliției a comunicat reclamantului că, prin Ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 324ef din 14 iulie 2025, a fost rectificată eroarea admisă în cuprinsul Ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 113ef din 21 martie 2025 cu privire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului Cebotari Vasile, și a nume textul „art. 324 alin. (2)” s-a substituit cu textul „art. 324 alin. (4)”. Rectificarea efectuată nu a modificat efectele juridice ale actului administrativ sus-menționat, ca urmare, cererea se respinge ca fiind neîntemeiată. (f.d. 56).

Astfel, obiect al examinării prezentei cauze în instanța de contencios administrativ îl constituie verificarea legalității actelor administrative individuale defavorabile, și anume a Ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 113ef din 21 martie 2025 cu privire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului ***** și a Ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 324 ef din 14 iulie 2025.

Instanța de judecată relevă că la baza statului de drept, consacrat de art. 1 alin. (3) din Constituţie, stă principiul legalității.

Legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea normelor juridice cuprinse în diverse acte normative cu normele juridice superioare ca forță juridică, iar toate acestea, cu normele constituționale (art. 7 din Constituție), precum și cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte (art. 4, alin. (2) și art. 8 din Constituție).

În domeniul dreptului administrativ, legalitatea, ca principiu de bază al statului de drept, presupune conformitatea actului administrativ cu normele superioare, care stabilesc condiții privind adoptarea sau emiterea lor cuprinse în actele legislative. Importanța principiului legalității presupune ca legea să fie respectată, această exigență existând nu doar pentru indivizi, dar în mod egal şi pentru autoritățile publice şi private.

În măsura în care legalitatea vizează actele administrative emise de către autoritățile publice, exigența este ca acestea să acționeze în strictă conformitate cu actele legislative, în limita competenței și atribuțiilor care le-au fost conferite și cu respectarea procedurii reglementate de lege.

Respectiv, pentru a stabili dacă Ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 113ef din 21 martie 2025 cu privire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului ***** și Ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 324 ef din 14 iulie 2025 sunt legale și întemeiate, instanța de judecată le va raporta prevederilor relevante ale legislației.

Conform art. 35 din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, pe lângă situaţiile prevăzute de cadrul normativ general, suspendarea din funcţia publică cu statut special se efectuează şi în următoarele cazuri: a) pe perioada reţinerii, arestului preventiv sau arestului la domiciliu al funcţionarului; b) în caz de dispariţie a funcţionarului – până la declararea dispariţiei fără urmă sau până la declararea decesului acestuia, în modul stabilit de lege.

(2) *Suspendarea din funcţia publică cu statut special se efectuează prin ordin al angajatorului sau al persoanei împuternicite de către acesta, conform prevederilor legale.* (3) În cazul suspendării, funcţionarul public cu statut special este obligat să predea toate documentele şi bunurile ce i-au fost încredinţate pentru uz în activitatea de serviciu.

Potrivit art. 75 din Codul muncii, *suspendarea contractului individual de muncă poate interveni în circumstanţe ce nu depind de voinţa părţilor*, prin acordul părţilor sau la iniţiativa uneia dintre părţi.

(2) Suspendarea contractului individual de muncă presupune suspendarea prestării muncii de către salariat şi a plăţii drepturilor salariale (salariu, sporuri, alte plăţi) de către angajator, cu excepţia cazurilor de detaşare a salariaţilor în calitate

de experţi naţionali la instituţiile şi organismele Uniunii Europene în condiţiile actelor normative speciale.

(3) Pe toată durata suspendării contractului individual de muncă, drepturile şi obligaţiile părţilor, în afară de cele prevăzute la alin. (2), continuă să existe dacă prin actele normative în vigoare, prin convenţiile colective, prin contractul colectiv şi prin cel individual de muncă nu se prevede altfel.

(4) Suspendarea contractului individual de muncă şi reluarea activităţii de muncă, cu excepţia cazurilor prevăzute la art. 76 lit. a), b) şi d) şi art. 78 alin. (1) lit. d[1]) şi e), se face prin ordinul (dispoziţia, decizia, hotărîrea) angajatorului, care se aduce la cunoştinţa salariatului, contra semnătură sub semnătură sau prin altă modalitate care permite confirmarea recepţionării/înştiinţării, cel târziu la data suspendării contractului individual de muncă sau a reluării activităţii de muncă.

Conform art. 76 lit. g) din Codul muncii, contractul individual de muncă se suspendă în circumstanţe ce nu depind de voinţa părţilor în caz de: g) *trimitere în instanţa de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracţiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătoreşti*.

Instanța precizează că este de o relevanță juridică de a stabili dacă ordinul contestat este o decizie la discreția autorității (act administrativ discreționar), sau este o decizie obligatorie (act administrativ obligatoriu). O decizie obligatorie (act administrativ obligatoriu) există atunci când autoritatea publică are obligația să emită un act administrativ individual defavorabil dacă sunt îndeplinite cerințele prevăzute de legea materială.

Astfel, la examinarea legalității unui act administrativ obligatoriu, instanța nu verifică exercitarea de către autoritatea publică a dreptului discreționar, *dar verifică dacă au fost respectate condițiile impuse prin legea materială și dacă autoritatea publică a evaluat corect aceste condiții.*

Instanța constată că, Ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 113ef din 21 martie 2025 cu privire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului Cebotari Vasile, prin care s-a ordonat suspendarea raportului de serviciu al comisarului Cebotari Vasile, ofițer superior de investigații al Secției investigații infracțiuni economice a Direcției de Poliție a mun. Chișinău, până la rămânerea definitivă a hotărârii instanței de judecată, este un act administrativ obligatoriu, și nu discreționar, reieșind din următoarele considerente.

Dreptul discreționar al autorității publice conform art. 16 alin. (1) din Codul administrativ, reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală. Dreptul discreționar sau discreția autorității publice se referă la întrebarea dacă o autoritate publică „trebuie” sau „poate” lua o anumită decizie dacă solicitantul îndeplinește toate cerințele/condițiile prevăzute de norma materială. Dreptul

discreționar sau discreția autorității publice există doar atunci când solicitantul actului administrativ individual îndeplinește cerințele/condițiile prevăzute de norma de drept material, iar autoritatea publică „poate” lua o anumită soluție din mai multe soluții posibile oferite de norma de drept material, iar soluția aplicabilă este determinată de autoritatea publică.

Astfel, autoritatea publică are discreția (dreptul discreționar) doar în cazul în care are libertate pentru propria decizie, chiar și atunci când sunt îndeplinite cerințele/condițiile prevăzute de norma materială.

Cu referire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului *****, reieșind din prevederile art. 35 alin. (2) și din Legea nr. 288/2016 și art. 76 lit. g) din Codul muncii, Ordinul șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 113ef din 21 martie 2025 cu privire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului Cebotari Vasile, este un act administrativ obligatoriu, și nu unul discreționar, deoarece dacă sunt îndeplinite cerințele pentru suspendarea raportului de serviciu, Inspectoratul General al Poliției este obligat să suspende raportul de serviciu, și viceversa, Inspectoratul General al Poliției are competența de a continua raporturile de serviciu în cazul în care nu sunt respectate condițiile de suspendare a raportului muncă prevăzute de lege. Astfel, în cazul din prezenta speță, discreția autorității publice este redusă în totalitate.

Instanța de judecată reține că, potrivit art. 35 alin. (2) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, suspendarea din funcția publică cu statut special se dispune, în condițiile legii, prin ordinul angajatorului sau al persoanei împuternicite.

Prin urmare, Inspectoratul General al Poliției avea competență materială și funcțională de a emite ordinul contestat.

Potrivit art. 76 lit. g) din Codul muncii, contractul individual de muncă se suspendă *în circumstanțe ce nu depind de voința părților, în cazul trimiterii în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată*, *până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.*

Din analiza normei legale rezultă că suspendarea raportului de serviciu operează în mod obligatoriu dacă sunt întrunite cumulativ următoarele condiții: existența unui dosar penal trimis spre examinare instanței de judecată, infracțiunea imputată este incompatibilă cu funcția exercitată și cauza penală nu este soluționată definitiv.

În circumstanțele respective, în coroborare cu prevederile legale aplicabile cazului, instanța reține că, la data emiterii Ordinului nr. 113ef din 21 martie 2025, reclamantul ***** avea calitatea procesuală de inculpat în cauza penală nr. *****, iar cauza penală se afla la examinare pe rolul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, fiind transmisă instanței prin rechizitoriu la 26 noiembrie 2024.

Totodată, se constată că, reclamantul era învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 324 alin. (4) lit. a) din Codul penal – corupere pasivă.

Instanța de judecată subliniază că, infracțiunea de corupere pasivă face parte din categoria infracțiunilor contra bunei desfășurări a activității în sfera publică, având ca subiect calificat o persoană cu funcție publică cu statut special, *fiind în mod evident incompatibilă cu exercitarea atribuțiilor specifice funcției ocupate.* Prin urmare, temeiul juridic al suspendării este incident.

Or, conform pct. 29 și 30 din Codul de etică și deontologie al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat din Hotărârea Guvernului nr. 629 din 08 august 2017, funcționarul public cu statut special nu tolerează actele de corupţie şi nu face uz de autoritatea conferită de statutul său pentru rezolvarea unor interese personale sau ale altor persoane.

În scopul asigurării integrităţii, funcţionarul public cu statut special are obligaţia*: 1) să nu admită în activitatea sa acte de corupţie, acte conexe corupţiei şi fapte de comportament corupţional*; 2) să denunţe imediat la organele competente orice tentativă de a fi implicat în acţiunile prevăzute la subpunctul 1); 3) să se abţină de la imixtiunea în activitatea altui angajat; 4) să denunţe orice influenţă necorespunzătoare şi să acţioneze în conformitate cu prevederile legale; 5) să declare cadourile în conformitate cu legislaţia în vigoare; 6) să cunoască şi să respecte obligaţiile ce îi revin conform politicilor anticorupţie prevăzute de cadrul normativ; 7) să respecte regimul de restricţii, interdicţii şi incompatibilităţi în activitatea de serviciu.

Astfel, ținând cont de caracterul muncii prestate, obligațiile și atribuțiile de serviciu pe care le deține reclamantul ***** în virtutea funcției sale, la încrederea pe care trebuie să o inspire cetățenilor instituția în care activează reclamantul, raportate la caracterul şi gravitatea infracțiunii de care este învinuit, instanţa de judecată va reține că, la caz este întrunită condiția impusă de prevederile art. 76 lit. g) din Codul muncii, or, infracțiunea presupus a fi comisă de reclamant este incompatibilă cu munca prestată, inclusiv este respectat principiul proporționalității măsurii întreprinse de autoritatea publică pentru a atinge scopul urmărit, apărarea interesului public şi încrederii cetățeanului în instituțiile statului.

Cu privire la invocarea de către reclamant a prezumției de nevinovăție, instanța reține că, suspendarea raportului de serviciu în temeiul art. 76 lit. g) din Codul muncii nu constituie o sancțiune disciplinară sau penală, ci o măsură administrativă preventivă, temporară, destinată protejării interesului public și integrității instituției. Prezumția de nevinovăție operează în cadrul procesului penal și nu împiedică autoritatea administrativă să adopte măsuri de protecție instituțională atunci când sunt întrunite condițiile legii. Prin urmare, nu se constată o încălcare a art. 21 din Constituție

Mai mult ca atât, Curtea Constituțională, prin Hotărârea nr. 6 din 03 martie 2016, a statuat că prevederile art. 76 lit. g) din Codul muncii sunt conforme Constituției, fiind adecvate, necesare și proporționale scopului urmărit și nu aduc atingere dreptului la muncă garantat de art. 43 din Constituție, în coroborare cu art. 54. Prin urmare, măsura suspendării nu încalcă prezumția de nevinovăție și nu afectează în mod nejustificat dreptul la muncă al reclamantului.

Astfel, Curtea a reținut că suspendarea din funcţie în cazul săvârşirii unor presupuse fapte penale, urmărește protejarea instituției și a prestigiului profesiei. La fel, Curtea a menționat că la suspendarea raportului de serviciu, conducătorul instituţiei nu se pronunţă asupra vinovăţiei sau nevinovăţiei funcţionarului public şi nici asupra răspunderii sale penale, acestea fiind chestiuni a căror soluţionare intră în sfera de activitate a organelor judiciare.

Referitor la alegațiile reclamantului privind tratamentul diferențiat față de situația din 2024, menționând că anterior suspendarea a fost dispusă doar pe durata arestului, judecătorul reține că situațiile juridice nu sunt identice, or în anul 2024 suspendarea a fost determinată de existența unei măsuri preventive iar în anul 2025 suspendarea a fost determinată de trimiterea cauzei în instanță pentru infracțiune de corupție.

Astfel, autoritatea are dreptul să își exercite discreția în mod diferențiat dacă circumstanțele sunt diferite. Respectiv, la caz nu se constată încălcarea art. 137 din Codul administrativ.

Subsecvent, instanța menționează că potrivit art. 14 alin. (1) din Legea nr. 1545/1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești, persoana fizică eliberată din lucru (funcţie) în legătură cu condamnarea ilegală *sau suspendată din lucru (funcţie) în legătură cu tragerea ilegală la răspundere penală este restabilită la locul de muncă anterior (în funcţia anterioară*), iar în caz de imposibilitate (lichidarea întreprinderii, instituţiei, organizaţiei, reducerea statelor), acesteia i se oferă un loc de muncă (funcţie) echivalent cu cel ocupat anterior. Locul de muncă (funcţia) i se va oferi persoanei fizice în termen de cel mult o lună de la data depunerii cererii dacă aceasta a fost depusă în termen de trei luni de la data primirii de către persoana fizică a avizului despre *rămânerea definitivă a sentinţei de achitare sau a adoptării hotărârii privind scoaterea persoanei de sub urmărire penală sau încetarea urmăririi penale pe temei de reabilitare.*

În aceeași ordine de idei, instanța reține că, până la emiterea ordinului contestat, angajatorul a respectat garanțiile procesuale ale reclamantului prevăzute de art. 44, 54, 55, 60, 69, 70, 78, 85-87, 93-94 din Codul administrativ, or, angajatorul a inițiat procedura administrativă, a stabilit participanții la procedura administrativă, a desfășurat procedura administrativă cu respectarea termenului, actul fiind emis conform competenței teritoriale și materiale.

Reieșind din cele expuse, instanța de judecată constată că în speță nu se atestă temeiuri de anulare a ordinului contestat, ceea ce denotă netemeinicia acțiunii depuse de *****.

Raportând circumstanţele de fapt statuate supra la normele de drept precitate, instanța constată legalitatea Ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 113ef din 21 martie 2025 cu privire la suspendarea raportului de serviciu al comisarului *****, acesta fiind emis în cadrul unui scop licit şi întru exercitarea cu bună-credință a cerințelor prevăzute de legea materială, or raportul de muncă a reclamantului a fost suspendat în circumstanțe ce nu depind de voinţa părţilor, ca urmare a trimiterii în instanţa de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracţiuni incompatibile cu munca prestată.

Din considerentele enunţate, instanța de judecată ajunge la concluzia că, suspendarea raportului de serviciu al reclamantului este prevăzută cu claritate de lege, și nu poate fi reținută ca fiind o încălcare a dreptului la muncă. Or, legea reglementează expres condiţiile în care poate fi dispusă suspendarea raportului de muncă în circumstanţe ce nu depind de voinţa părţilor, cum este la caz.

Instanța apreciază critic argumentul reclamantului potrivit căruia suspendarea nu ar fi adecvată și că nu s-a analizat o măsură mai puțin intruzivă, or, din interpretarea literală și sistemică a art. 76 lit. g) din Codul muncii rezultă că legiuitorul a condiționat suspendarea contractului individual de muncă de *existența trimiterii cauzei penale în instanța de judecată*.

Mai mult ca atât, conform art. 16 alin. (1) din Codul administrativ, dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală.

Astfel, dreptul discreționar îi revine autorității doar atunci când i-a fost acordat de lege. În cazul de față, norma legală ce reglementează raportul juridic litigios, impune autorității publice – Inspectoratul General al Poliției, adoptarea unei singure soluții, pentru care nu este acordată nicio discreție, concluzie ce rezultă din textul art. 35 alin. (2) din Legea nr. 288/2016 și art. 76 lit. g) din Codul muncii.

În această ordine de idei, se va reține că, Inspectoratul General al Poliției, în temeiul normei de drept citate, era obligată să întreprindă măsurile impuse de lege, în situația în care pe parcursul desfășurării raporturilor de muncă au fost constatate circumstanțe care condiționează suspendarea acestora.

De asemenea, instanța reține că potrivit art. 50 lit. r) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, funcționarul public cu statut special are obligația să informeze neîntârziat structura de resurse umane a entității din care face parte și autoritatea specializată a Ministerului Afacerilor Interne despre dobândirea calității procesuale de bănuit,

învinuit sau inculpat, precum și despre măsurile procesuale penale dispuse ori hotărârile penale pronunțate împotriva sa, acțiune care nu a fost efectuată de către reclamantul *****, deși este o obligație prescrisă prin lege, obligație ce urma a fi respectată de către reclamant, or acesta a cunoscut despre calitatea procesuală pe care o deținea în cadrul cauzei penale.

Or, din explicațiile oferite în cadrul procedurii disciplinare desfășurate, la 03 martie 2025, reclamantul a declarat că „ *nu am informat în scris secția cadre al DP precum și DIA al IGP, pe faptul obținerii statutului de inculpat și învinuit deoarece cazul a fost public*” (f.d. 21 verso dosar administrativ).

Prin urmare, instanța atestă că acţiunile angajatorului, au fost întreprinse în conformitate cu exigenţele legale aplicabile speţei. Totodată, Inspectoratul General al Poliției este autoritatea publică competentă să gestioneze raporturile de serviciu ale funcționarilor cu statut special. Emiterea ordinului de suspendare constituie o prerogativă legală expresă, exercitată în limitele competenței materiale și funcționale.

Cu referire la solicitarea privind anularea Ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 324 ef din 14 iulie 2025 cu privire la modificarea Ordinului șefului Inspectoratului General al Poliției nr. 113 ef din 21 martie 2025, instanța constată că acesta reprezintă o rectificare materială privind indicarea alineatului corect al normei penale. Rectificarea nu a modificat conținutul esențial al actului inițial și nu a agravat situația reclamantului. Prin urmare, nu există temei pentru anularea acestuia.

Referitor la pretenţiile reclamantului ***** cu privire la reîncadrarea în funcţia anterior deținută, să-i calculeze și achite drepturile salariale pentru perioada suspendării din funcție, să recunoască perioada suspendării din funcție ca vechime în muncă, instanța consideră că aceste cerințe sunt neîntemeiate, fiind subsecvente cerinţei de bază cu privire la anularea actelor administrative, pretenţii care urmează a fi respinse, iar odată cu constatarea caracterului legal al actului administrativ individual defavorabil, nu există temeiuri de a admite pretenţiile subsecvente ale reclamantului.

Prin prisma circumstanțelor expuse și prevederilor legale enunțate supra, instanța de judecată constată la caz, netemeinicia cerințelor reclamantului privind anularea Ordinului nr. 113ef din 21 martie 2025 și a Ordinului nr. 324ef din 14 iulie 2025, alegațiile invocate în susținerea acestui capăt de cerere purtând un caracter formal, nefiind confirmate prin probe admisibile, pertinente și concludente în acest sens, și fiind combătute prin argumentele autorităților publice pârâte și actele prezentate la dosarul administrativ.

În contextul celor relatate, instanța subliniază că, pentru a fi anulat un act administrativ, reclamantul exercitând dreptul său la acțiune, urmează nu doar la general să-și expună dezacordul cu activitatea administrativă, ci să-și întemeieze

cererea de chemare în judecată pe prevederile exprese a legii: 1) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal în fond ca fiind emis contrar prevederilor legii, să indice expres care anume norme legale, în viziunea lui, au fost încălcate; 2) în cazul în care consideră că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea competenței, urmează să facă referire la normele juridice care reglementează competența, astfel, încât să dovedească încălcarea acesteia; 3) în cazul în care invocă că actul administrativ este ilegal ca fiind emis cu încălcarea procedurii stabilite, urmează să indice expres normele procedurale care au fost încălcate.

Respectiv, niciunul din temeiurile invocate de reclamant întru anularea actelor contestate, nu ating nivelul minim pentru a putea fi reținut ca temei de anulare sau de nulitate a acestuia, or, actele contestate au fost emise conform legii, cu respectarea procedurii stabilite și de către organele competente.

Prin urmare, actele administrative individuale defavorabile contestate, au fost emise în conformitate cu prevederile legale, în limita competenței acordate de lege angajatorului, nefiind afectate de niciun viciu de legalitate și/sau temeinicie.

Totodată, având în vedere faptul că instanța de judecată consideră corect a respinge pretențiile în contestare din cuprinsul acțiunii în contencios administrativ privind anularea Ordinului nr. 113ef din 21 martie 2025 și a Ordinului nr. 324ef din 14 iulie 2025, pe cale de consecință, se impune soluția de a respinge și pretențiile accesorii la care s-a făcut referire mai sus, reieșind din principiul de drept – ceea ce este accesoriu urmează soarta a ceea ce este principal.

Cu privire la cerința privind încasarea din contul pârâtului a cheltuielilor de judecată, instanța reține că prevederile art. 94, alin. (1) din Codul de procedură civilă, determină instanța de judecată să respingă capătul de cerere privind compensarea cheltuielilor de judecată, reieșind din considerentele că reclamantul a pierdut procesul.

Conform art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

În conformitate cu prevederile art. 224 alin. (1) lit. f), 225, 231-232 din Codul administrativ, instanţa de judecată

h o t ă r ă ș t e :

Acțiunea de contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General al Poliției privind anularea ordinului nr. 113ef din 21 martie 2025 și a ordinului nr. 324ef din 14 iulie 2025; obligarea Inspectoratului General al Poliției să emită actul administrativ de reîncadrare a reclamantului în funcția anterior deținută, să-i calculeze și achite drepturile salariale pentru perioada

suspendării din funcție, să recunoască perioada suspendării din funcție ca vechime în muncă; încasarea din contul Inspectoratului General al Poliției în beneficiul reclamantului a cheltuielilor de judecată, se respinge ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea este cu drept de atac la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței,
judecătorul Ina Pruteanu

Copia corespunde originalului.
Judecătorul Ina Pruteanu